

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **R. T.**, X, zastoupeného JUDr. Vladimírem Krčmou, advokátem se sídlem Střelecká 437, 500 02 Hradec Králové 2, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR** se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, P.O.BOX 9, 110 15 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2011 č.j. 119/2011-160-SPR/3,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**

- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 2. 9. 2011 č.j. 119/2011-160-SPR/3, kterým žalovaný zamítl podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy č.j. MHMP710442/2010/Syř ze dne 3. 9. 2010, jako opožděné.

Stěžejní argumentace žalobce je založena na tvrzení, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo žalobci řádně doručeno. Uvádí, že dne 22. 11. 2010 bylo žalobci při silniční kontrole sděleno, že mu byla již dříve uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Byl požádán, aby si následující den převzal toto rozhodnutí u správního orgánu. Žalobce nesouhlasí s tím, že zásilka byla doručena fikcí ke dni 19. 9. 2010.

Poukázal na skutečnost, že zásilka byla vrácena odesílateli namísto toho, aby byla vhozena do schránky.

Ke skutkovému stavu věci uvedl, že dne 7. 12. 2010 požádal správní orgán o určení okamžiku doručení s tím, že v době doručování si žalobce nemohl rozhodnutí z vážného důvodu bez svého zavinění vyzvednout. Postupoval podle § 24 odst. 2 a § 41 odst. 2 a podal současně s touto žádostí i odvolání, kde bylo mimo jiné uvedeno, že pokud by byl určen okamžik doručení jinak, než navrhoval žalobce, mělo být posouzena včasnost odvolání podle § 84 správního řádu.

Žalobce dále uvedl, že dne 14. 12. 2010 Magistrát hl. m. Prahy vydal usnesení č.j. MHMP 1030487/201 O/Syř, kterým neprominul zmeškání úkonu. V odvolání proti tomuto usnesení žalobce uvedl, že se prominutí zmeškání úkonu nedomáhal a že správní orgán rozhodoval podle starého a v té době již neúčinného znění ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu. Ministerstvo dopravy ČR usnesení zrušilo rozhodnutím č.j. 128/2011-160-SPR/3 ze dne 22. 2. 2011 a věc vrátilo k novému projednání.

Dne 15. 3. 2011 rozhodl Magistrát hl. m. Prahy novým usnesením č.j. MHMP 215248/2011 /Syř, kde konstatoval, že rozhodnutí prvního stupně č.j. MHMP 710442/2010/Syř, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku, bylo žalobci doručeno dne 19. 9. 2010 a dále, že odvolání proti tomuto rozhodnutí ze dne 6. 12. 2010 se nepřiznává odkladný účinek.

Proti tomuto usnesení podal žalobce dne 1. 4. 2011 odvolání, o kterém rozhodlo Ministerstvo dopravy ČR rozhodnutím č. j. 653/2011-160-SPR/3 ze dne 30. 6. 2011 tak, že jej zamítlo. V závislosti na toto usnesení bylo vydáno napadené rozhodnutí ze dne 2. 9. 2011, kterým žalovaný zamítl odvolání pro opožděnost.

Žalobce poukazuje na obsah odvolání, kde uvedl, že pro případ, že by správní orgán určil okamžik doručení jinak, než bylo navrženo žalobcem, resp. pokud by žádost o určení okamžiku doručení nevyhověl, podává odvolání také ve smyslu ustanovení § 84 správního řádu, přičemž v odvolání byla uvedena tvrzení a připojeny důkazy prokazující, že rozhodnutí nebylo řádně oznámeno. Žalobce namítá, že s těmito tvrzeními a důkazy se žalovaný nijak v napadeném rozhodnutí nevypořádal.

Žalobci je známo, že rozhodnutí o prominutí zmeškání lhůty je rozhodnutím předběžné povahy, u něhož je vyloučen samostatný přezkum, a proto napadá usnesení až v rámci napadeného rozhodnutí, kterým byl uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu. Žalobce poukazuje na žádost o určení okamžiku doručení rozhodnutí o přestupku, kde uvedl, že si bez svého zavinění nemohl ve lhůtě 10 dnů stanovené pro fíci doručení rozhodnutí vyzvednout. Doplnil, že v období od 30. 8. 2010 do 9. 9. 2010 byl na dovolené. Až do dne 14. 9. 2010 byl v Bratislavě. Po návratu žalobce výzvu pošty k převzetí písemnosti ani poučení o skutečnosti, že žalobci bylo neúspěšně doručováno uvedené rozhodnutí a že je zásilka uložena na poště, ve schránce na adrese X, nenalezl. O tom se dozvěděl až dne 23. 11. 2010. Na svou obhajobu žalobce sděluje, že zjišťoval, zda někdo o výzvě k vyzvednutí zásilky a poučení něco neví. Žalobcova matka, která se po dobu dovolené starala o jeho byt uvedla, že dne 11. 9. 2010 vybrala poštovní schránku a písemnosti nechala u sebe v autě s tím, že ho žalobci příští týden předá. Na to ovšem zapomněla a žádné dokumenty, které byly ve schránce, žalobci nepředala. Podle názoru žalobce jde o skutečnost prokazující to, že nevěděl o doručení rozhodnutí prvního stupně a že bez svého zavinění nevěděl ani o ní vědět nemohl, nemohl si tedy toto rozhodnutí ve stanovené lhůtě vyzvednout. Správnímu orgánu vytýká, že neprovedl důkazy, které během správního řízení navrhl.

Žalobce vytýká správnímu orgánu I. stupně také to, že při doručování všech písemností (včetně oznámení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání) porušil ustanovení

§ 23 odst. 4 správního řádu, když po neúspěšném doručení jednotlivých zásilek svévolně vyloučil, aby byly jednotlivé zásilky vloženy do schránky. K tomu doplnil, že správní orgán sice v souladu s ustanovením § 23 odst. 4 správního řádu může vložení zásilek do schránky po jejich neúspěšném doručení vyloučit, takový postup však musí náležitým způsobem odůvodnit. V opačném případě by šlo o libovůli správního orgánu. Žalobce má za to, že by si tímto způsobem správní orgán ulehčil řízení a zabránil účastníkovi seznámit se zásilkami.

Další námitka žalobce směřuje proti rozhodnutí Ministerstva dopravy č.j. 653/2011-160-SPR/3 ze dne 30. 6. 2011, kterým bylo potvrzeno usnesení Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 15. 3. 2011 č.j. MHMP 215248/2011 /Syř, jímž bylo určeno, že rozhodnutí o spáchání přestupku bylo žalobci doručeno dne 19. 9. 2010. Namítá, že toto rozhodnutí trpí zásadními vadami, které napadl žalobce již v odvolání, přičemž odvolací orgán se s nimi nevypořádal. Konkrétně namítal, že postupoval v rozporu s ustanovením § 23 odst. 4 správního řádu a svévolně vyloučil u všech písemností doručovaných v přestupkovém řízení vložení doručované zásilky do schránky obviněného. Navíc ve správním spise není žádné usnesení týkající se toho, že by vhození písemnosti do schránky bylo vyloučeno z nějakých konkrétních důvodů. V této souvislosti odkázal žalobce na rozhodnutí žalovaného č.j. 128/2011-160-SPR/3, kde uvedl, že Magistrát hl. m. Prahy pochybil a porušil správní řád, přičemž tento závěr žalovaný zopakoval v usnesení ze dne 30. 6. 2011 na str. 4, kde konstatoval, že: „*správní orgán sice pochybil tím, že nezaškrtl na doručence do vlastních rukou kolonku nevracet*“ či „*z uvedeného vyplývá, že odvolací orgán sice uvedl, že správní orgán I. stupně pochybil, že kolonku „nevracet, vložit do schránky“ nezaškrtl, nicméně na druhé straně mu tuto povinnost zákon žádným způsobem neukládá, takže tímto pochybením nebyl odvolatel žádným způsobem krácen na svých právech.*“ S tímto závěrem žalobce nesouhlasí a znovu poukazuje na znění ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu. Má za to, že zákon správním orgánům výslovně ukládá povinnost vkládat do schránek fikcí doručené písemnosti, ledaže by to z nějakého konkrétního důvodu vyloučily. O případném vyloučení vhození však musí správní orgán rozhodnout a náležitě je odůvodnit.

Závěr odvolacího orgánu o tom, že nebyl žalobce zkrácen na svých právech považuje za rozporný s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu ČR (např. 9 As 64/2009-44) a Ústavního soudu ČR (např. nález sp. zn. II. ÚS 92/01), z níž na tomto místě žaloby cituje. Zopakoval, že nesprávně bylo doručováno nejen prvostupňové rozhodnutí, ale i oznámení o zahájení přestupkového řízení spolu s předvoláním k ústnímu jednání.

Žalobce dále v žádosti o určení okamžiku doručení rozhodnutí o přestupku uvedl okolnosti, které ve smyslu ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu prokazují, že žalobce si bez svého zavinění nemohl ve lhůtě 10 dnů stanovené pro fikci doručení, napadené rozhodnutí vyzvednout. Za tímto účelem navrhl žalobce provedení důkazů, a to smlouvy o obstarání zájezdu a provedení výslechnů osob, přičemž doložil také čestná prohlášení těchto osob o uvedené problematice pro případ, že by se správní orgán spokojil s přečtením těchto prohlášení jako důkazů, namísto provedení navrhovaných výslechnů osob.

Správnímu orgánu vytýká, že sice hodnotil důkazy navržené k prokázání nepřítomnosti a vážného důvodu dle § 24 odst. 2 správního řádu, ovšem předtím je v souladu s ustanovením § 53 odst. 6 správního řádu neprovedl, a to v případě listin jejich přečtením za účasti žalobce, případně provedením výslechnů osob, které žalobce k prokázání svých tvrzení navrhoval. Za nesprávnou považuje žalobce argumentaci žalovaného, který v předmětném usnesení dospěl k závěru, že správní orgán prvého stupně navržené důkazy vůbec neprováděl, protože je provádět nemusel a k rozhodnutí nebyly potřebné (poznámeneal, že je to zřejmě v rozporu s tvrzením prvostupňového orgánu, který v usnesení uvedl, že důkazy hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů).

Za nesprávné považuje žalobce také tvrzení prvostupňového správního orgánu, který v usnesení ze dne 15. 3. 2011 dovedl, že žalobce mohl podat žádost o určení okamžiku

doručení ve smyslu § 24 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 41 odst. 2 pouze ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy nastala fikce doručení. Žalobce v odvolání namítal, že za počátek této lhůty lze považovat až den, kdy se poprvé s rozhodnutím seznámil, k čemuž došlo až dne 23. 11. 2010, kdy mu byla kopie rozhodnutí předána policií ČR a předmětná žádost byla tedy podána v zachovalé 15 denní lhůtě. Namítá, že s touto námitkou se žalovaný nevypořádal vůbec.

Současně považuje žalobce za vadný závěr žalovaného uvedený v napadeném rozhodnutí, že rozhodnutí prvního stupně bylo doručeno dne 18. 9. 2011, když sám žalovaný předtím potvrdil závěr Magistrátu hl. m. Prahy v usnesení S-MHMP 483288/2010/Syř, č.j. MHMP 215248/2011/Syř, že rozhodnutí prvního stupně sp.zn. S-MHMP 483288/2010/Syř, č.j. MHMP 710442/2010/Syř, kterým byl žalobce uznán vinným, bylo žalobci doručeno dne 19.9.2010.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl oprávněnost námitek. Nejprve žalovaný odmítl postup podle § 84 správního řádu a připomněl, že toto ustanovení se nevztahuje na esenciální účastníky uvedené v ustanovení § 27 odst. 1 správního řádu. K tvrzení a důkazům uvedených v odvolání žalovaný uvedl, že se s nimi vypořádal již Magistrát hl. m. Prahy v usnesení č.j. MHMP 215248/2011/Syř s tím, že nespátňuje nezákonnost v tom, že se jimi již nezabýval, když rozhodnutí potvrdil. Žalovaný připouští, že v napadeném rozhodnutí je uvedeno datum oznámení rozhodnutí žalobci 18. 9. 2010, zatímco v usnesení prvostupňového rozhodnutí je uveden den oznámení 19. 9. 2010. Ani tímto nebyla podle žalovaného způsobena nezákonnost rozhodnutí, neboť rozdíl jediného dne nemá vliv na posouzení včasnosti odvolání žalobce.

K okolnostem, které podle žalobce odůvodňují aplikaci ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu, žalovaný uvedl, že pokud se žalobce vrátil z Bratislavy dne 14. 9. 2010, odpadla tímto dnem překážka bránící v převzetí rozhodnutí. Připomněl, že v té době bylo prvostupňové rozhodnutí připraveno na poště, o čemž byl žalobce vhozením výzvy a poučení řádně informován. Skutečnost o tom, že poštu převzala jeho matka a následně jej neinformovala, žalovaný přičítá k tíži žalobce. Navíc žalovaný doplnil, že čestné prohlášení matky žalobce je datováno ke dni 4. 11. 2010, přičemž žalobce se dle svých slov o rozhodnutí dověděl až dne 23. 11. 2010.

Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by porušil ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu. Podle žalovaného je zvolení postupu při doručování na uvážení správního orgánu. Odkazuje na usnesení správního orgánu I. stupně, který vyloučil možnost vhození do schránky a to s ohledem na ochranu osobních údajů. Žalovaný dále odmítá tvrzení, že by tímto postupem správní orgán I. stupně znemožnil žalobci seznámit se s obsahem rozhodnutí.

K tvrzenému pochybení správních orgánů, že se nevypořádaly s námitkou žalobce ohledně svévolného vyloučení vložení písemnosti do domovní schránky, žalovaný opakuje, že se s touto námitkou vypořádal již Magistrát hl.m. Prahy v usnesení ze dne 14. 12. 2010. Poté odkázal na rozhodnutí o odvolání, kde připustil, že správní orgán I. stupně pochybil, když nezaškrtil kolonku „Nevracet, vložit do schránky“. Toto konstatování nepovažuje žalovaný za omluvu s tím, že jednal v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný vyloučil také to, že by o případném vyloučení vhození do schránky musel správní orgán rozhodnout. K tomu dodal, že správní řád pro tento postup nestanoví žádnou formu rozhodnutí.

K námitce žalobce, že správní orgán nehodnotil důkazy prokazující nemožnost převzetí zásilky podle § 24 odst. 2 správního řádu žalovaný uvádí, že k projednání žádosti podle tohoto ustanovení správní řád nestanoví obligatorně ústní jednání. Žalovaný poukazuje na usnesení ze dne 15. 3. 2011, kde Magistrát hl. m. Prahy uzavřel, že je k tíži žalobce, že mu nebyly výzvy k vyzvednutí písemnosti předány.

V závěru vyjádření žalovaný odkázal na stanovisko uvedené v usnesení Magistrátu hl.m. Prahy a ztotožnil se s tím, že posledním dnem lhůty pro podání žádosti o určení neplatnosti doručení byl den 4. 10. 2010. Vychází z předpokladu, že na straně žalobce nebyla zjištěna překážka, která by mu bránila seznámit se s rozhodnutím o přestupku. Za situace, kdy by správní orgán uznal nepřítomnost žalobce jako dostatečný důvod, pro který si rozhodnutí o přestupku nemohl převzít, počala by lhůta dle § 41 odst. 2 správního řádu běžet dnem, kdy se žalobce vrátil z dovolené, tedy dne 14. 9. 2010. Podle žalovaného tímto dnem by pominula překážka, jelikož oznámení o neúspěšném doručení písemnosti se již dostalo do dispoziční sféry žalobce. Žalobcovo podání ze dne 7. 12. 2010 by i tak bylo podáno po uplynutí lhůty podle § 41 odst. 2 správního řádu.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Argumentace žalobce směřuje především proti procesnímu pochybení správních orgánů, zejména proti tomu, že žalovaný nesprávně vyhodnotil skutečnost, že odvolání bylo podáno opožděně. Žalobce v řízení požádal o prominutí lhůty ve smyslu ustanovení § 41 odst. 2 správního řádu, přičemž z opatrnosti požádal správní orgán, aby v případě nevyhovění jeho žádosti, posoudil odvolací lhůtu ve smyslu ustanovení § 84 správního řádu.

Ze správního spisu soud k námitkám žalobce zjistil, že správní orgán I. stupně doručil Oznámení o zahájení řízení o přestupku, společně s předvoláním ze dne 15. 6. 2010 na adresu: X. Z připojené obálky je zřejmé, že doručující orgán nezaškrtl políčko „Nevracet, vložit do schránky“. Podle záznamů byl adresát vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 18. 6. 2010. Žalobce si ve stanovené lhůtě zásilku nevyzvedl, proto byla následující den 29. 6. 2010 vrácena odesílateli. K ústnímu jednání se žalobce nedostavil a dne 31. 8. 2010 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. d), j), l) a ustanovení 22 odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Za protiprávní jednání byla žalobci uložena sankce podle § 22 odst. 4 tohoto zákona, a to pokuta ve výši 37. 500,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 18-ti měsíců. Zároveň byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1. 000,- Kč. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci dosláno na adresu X, v souladu s ujednáním poskytovatele poštovních služeb. Z doručení je zřejmé, že žalobce nebyl dne 8. 9. 2010 zastížen, písemnost byla připravena k vyzvednutí dne 9. 9. 2010 a odesílateli byla vrácena dne 21. 9. 2010.

Doručování písemností je upraveno v ustanoveních § 19 - § 26 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Je zřejmé, že správním řádem je upřednostňováno doručování prostřednictvím datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, lze využít provozovatele poštovních služeb. Podle § 19 odst. 4 správního řádu se doručují do vlastních rukou adresáta písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti o nichž to stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba. Společně v odstavci 4 a 5 tohoto ustanovení je zde uveden taxativní výčet okruhu písemností, které se doručují do vlastních rukou adresáta. Podle odstavce 4 je to především předvolání osoby, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná (§ 59 správního řádu)

a stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí – jde o rozhodnutí ve věci a rozhodnutí (§ 72 správního řádu), kterým se v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách (viz § 67 odst. 1), o usnesení (viz § 76 odst. 3), jakož i o příkaz, který je zvláštním druhem rozhodnutí ve věci (viz § 150). Do vlastních rukou se doručují i písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon. Odstavec 4 dává konečně také možnost oprávněné úřední osobě, aby nařídila, že určitá písemnost, pro niž jinak požadavek doručení do vlastních rukou není stanoven, má být doručena do vlastních rukou adresáta.

V daném případě šlo o doručování písemností, kde byla nutná osobní účast žalobce, neboť v řízení o přestupku je správní orgán povinen konat ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného lze věc projednat, jen pokud odmítne, nebo se bez řádné omluvy nedostaví, ačkoliv byl řádně předvolán. Jde tedy o případ, kdy bylo nutné doručit písemnost do vlastních rukou. Poté nastala situace předpokládaná v ustanovení § 23 správního řádu, když žalobce nebyl zastížen a písemnost nebylo možno doručit do vlastních rukou. Podle odst. 4. tohoto ustanovení měl být adresát vyzván vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky, aby si uloženou písemnost ve lhůtě deseti dnů vyzvedl. Písemnost se v místě uložení ukládá po dobu 10 dnů a pokud je to možné a nevyloučil-li to správní orgán, který písemnost vyhotovil, vloží se písemnost po uplynutí 10 dnů do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo. Za opačný případ, kdy nelze vhodit písemnost do schránky, je nutno chápat zejména důvod, že adresát nemá domovní schránku a nenajde se ani jiné vhodné místo, kde by bylo možné písemnost zanechat, anebo pokud to správní orgán vyloučil. V souzené věci správní orgány přiznávají, že k namítanému pochybení došlo. Ze správního spisu soud ověřil, že se v něm nenachází žádné rozhodnutí, kterým by správní orgán vyloučil možnost vhození písemnosti do schránky. Z vrácené obálky je navíc zřejmé, že správní orgán nezaškrtil kolonku, čímž by doručující orgán byl oprávněn písemnost vhodit do schránky. Lze tedy uznat, že správní orgán nepostupoval v souladu s předepsaným postupem, nicméně fikce doručení je podle § 24 odst. 1 správního řádu spojena marným uplynutím lhůty 10 dnů, nikoliv s vhozením písemnosti do schránky, nebo na jiné vhodné místo. Samotné vhození nemá vliv na to, aby nastala fikce doručení, soud je toho názoru, že nedošlo k takovému porušení práv žalobce, které by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. V této souvislosti soud připomíná, že účelem této změny právní úpravy byla snaha zjednodušit adresátovi možnost se seznámit s obsahem již doručené písemnosti tak, aby nemusel pátat u správního orgánu. Tímto je zajištěno, že pokud by chtěl zvrátit účinky doručení, které nastaly uplynutím deseti denní lhůty, má možnost postupovat podle § 24 odst. 2 správního řádu a prokázat, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl uloženou písemnost bez svého zavinění ve stanovené lhůtě vyzvednout. Dále má možnost za podmínek § 41 správního řádu požádat o určení neplatnosti, respektive neúčinnosti doručení.

Této možnosti žalobce využil, když proti rozhodnutí podal dne 7. 12. 2010 odvolání společně s žádostí o určení toho, že doručení prvostupňového rozhodnutí ze dne 31. 8. 2010 fikcí dne 19. 9. 2010 je neplatné s určením, že mu rozhodnutí bylo doručeno až dne 23. 11. 2010, kdy si kopii rozhodnutí převzal na policii.

V obou písemnostech žalobce namítal, že v době od 30. 8. 2010 do 9. 9. 2010 byl na dovolené a po návratu byl až do dne 14. 9. 2010 v Bratislavě. V písemnostech zdůrazňoval, že až do 23. 11. 2010 vůbec nevěděl o tom, že bylo nějaké rozhodnutí doručováno. Až po nahlížení do spisu, které se uskutečnilo dne 26. 11. 2010 začal ve svém okolí zjišťovat, zda někdo neví o výzvě k vyzvednutí zásilky a o poučení. Od své matky měl žalobce zjistit, že v době jeho nepřítomnosti byt kontrolovala a že dne 11. 9. 2010 vybrala obsah poštovní schránky s tím, že to po návratu předá žalobci. Na tuto skutečnost však zapomněla. Argumenty žalobce uvedené v odvolání se shodují s žalobními námitkami. Zejména namítá, že došlo při doručování rozhodnutí a sdělení obvinění k porušení ustanovení § 23 odst. 4

správního řádu. K věci samé uvádí, že přestupku se měl dopustit jeho bratr, dvojče s tím, že se při kontrole prokázal žalobcovým občanským průkazem.

Ve spise je také založena plná moc a čestná prohlášení matky žalobce ze dne 4. 11. 2010, jeho přítelkyně ze dne 5. 11. 2010 a kamarádky z Bratislavy ze dne 6. 12. 2010, u níž pobýval žalobce po příjezdu z dovolené. Jejich podrobnější obsah je předestřen výše a soud na ně pro stručnost rozsudku odkazuje. Soud nepřehlédl, že žalobce v odvolání tvrdil, že o písemnost se začal zajímat až po 22. 11. 2010, kdy mu to měla sdělit hlídka Policie ČR, přičemž již v čestném prohlášení jeho matky ze dne 4. 11. 2010 je uvedeno, že dne 11. 9. 2010 vybrala poštovní schránku a že opomněla její obsah předat žalobci. Na tuto skutečnost poukázal již žalovaný ve vyjádření k žalobě a lze souhlasit s tím, že tyto skutečnosti jsou schopné snížit věrohodnost žalobce. K písemnostem žalobce mimo jiné připojil kopii smlouvy o obstarání zájezdu, jejíž obsah potvrzuje pravdivost tvrzení žalobce o tom, že v době doručování byl v zahraničí.

Usnesením č.j. MHMP 1030487/2010/Syř ze dne 14. 12. 2010 správní orgán neprominul zmeškání úkonu s odůvodněním, že újma, která byla způsobena dotčením veřejného zájmu, by převýšila újmu hrozící podatelci a druhým důvodem bylo uplynutí patnáctidenní lhůty ode dne, kdy pominula překážka, která mu bránila úkon učinit. Toto usnesení zrušil odvolací správní orgán rozhodnutím č.j. 128/2011-160-SPR/3 ze dne 22. 2. 2012, které odůvodnil tím, že správní orgán I. stupně rozhodl o jiné věci (o prominutí zmeškání úkonu), než které se domáhal žalobce (stanovení data doručení písemnosti), což způsobilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Další usnesení vydal Magistrát hl. m. Prahy dne 15. 3. 2011, kterým rozhodl, že rozhodnutí ve věci přestupku bylo žalobci doručeno dne 19. 9. 2010. Důkazy, které žalobce připojil k žádosti neshledal jako potřebné pro vydání usnesení o určení okamžiku, kdy bylo doručeno rozhodnutí. Ve vztahu k žádosti o prominutí zmeškání úkonů správní orgán poukázal na tvrzení žalobce o jeho návratu z dovolené s tím, že za této situace, byla žádost podána po uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty. V další části rozhodnutí správní orgán odůvodnil nepřiznání odkladného účinku odvolání. I proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jehož obsah je v podstatě totožný s obsahem dřívějších podání žalobce. Odvolací orgán rozhodnutím ze dne 30. 6. 2011 zamítl odvolání a potvrdil, že rozhodnutí ve věci přestupkového jednání bylo žalobci doručeno fikcí dne 19. 9. 2010. V návaznosti na toto rozhodnutí vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce pro opožděnost.

Jak naznačil žalobce, rozhodnutí vydané ve smyslu ustanovení § 41 správního řádu o neprominutí zmeškání úkonu nebo lhůty není rozhodnutím podle § 65 s.ř.s., které by bylo samostatně přezkoumatelné správním soudem. Nicméně podléhá přezkumu soudu v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí odvolacího orgánu ve věci samé.

Soud k tomu uvádí, že v ustanovení § 21 odst. 4 správního řádu je uvedeno, že prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 správního řádu požádat o prominutí zmeškání úkonu. V daném konkrétním případě z obsahu žádosti žalobce ze dne 7. 12. 2010 jednoznačně vyplývá, že šlo fakticky o žádost o prominutí zmeškání úkonu a vedle toho určení data doručení předmětného rozhodnutí. Vzhledem k tomu soud na rozdíl od odvolacího orgánu neshledal pochybení správního orgánu I. stupně, který usnesením ze dne 14. 12. 2010 rozhodl o neprominutí zmeškání úkonu. Toto rozhodnutí nelze označit za nepřezkoumatelné, ani za schopné zkrátit

práva žalobce na jeho právech. V souladu se závěrem nadřízeného správního orgánu rozhodl Magistrát hl. m. Prahy o věci znovu s tím, že určil datum doručení napadeného rozhodnutí. Je třeba zdůraznit, že v rozhodnutí uvedl, že ve vztahu k určení doby doručení nejsou potřebné důkazy předloženy žalobcem. Jak bylo výše uvedeno, rozhodnutí bylo doručeno fikcí dne 19. 9. 2010, přestože správní orgán v rozporu s ustanovením 23 odst. 4 správního řádu nepřikázal doručujícímu orgánu vložit písemnost do schránky žalobce. Podle názoru soudu zkrácení žalobce na jeho právu mít rozhodnutí v dispozici po úložní lhůtě, neměla vliv na plynutí lhůty k podání odvolání, neboť vhození do schránky není podmínkou proto, aby nastala fikce doručení.

Podle názoru soudu správní orgán postupoval zcela správně, pokud se vyjádřil k důkazům, které žalobce navrhl provést ke zvrácení důsledků fikce doručení. Podmínkou je dle § 24 odst. 2 prokázání skutečností, že adresát si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout. Pokud by uvedené podmínky byly splněny, žádost byla podána včas a nebylo by zjevné, že újma, která by byla způsobena dotčením práv nabytých v dobré víře nebo dotčením veřejného zájmu, převýšila újmu hrozící podateli, musel by ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu správní orgán prominout zmeškání úkonu – v daném případě rozhodnout o neplatnosti doručení. Soud se ztotožňuje s názorem správních orgánů, že žádost byla podána opožděně, neboť subjektivní překážka, která bránila žalobci k vyzvednutí si rozhodnutí, odpadla podle jeho tvrzení dne 14. 9. 2010, kdy se vrátil z dovolené. Nebylo třeba, aby bylo prováděno dokazování podle § 53 odst. 6 správního řádu, když tvrzení žalobce správní orgán v řízení nevyvracel, poukázal jen na rozpory ve výpovědi ohledně data, kdy se měl žalobce seznámit se skutečností, že mu bylo doručováno rozhodnutí. Za situace, kdy existují rozpory mezi tvrzením žalobce ohledně údajného seznámení se s rozhodnutím uvedené v odvolání a datem sepsání čestného prohlášení matky žalobce, nelze vytýkat správnímu orgánu, že tvrzení žalobce označil za účelové.

Žalobce v žádosti o prominutí zmeškání úkonu a odvolání navrhoval, aby v případě nevyhovění jeho žádosti postupoval správní orgán podle § 84 správního řádu. Nejprve je třeba uvést, že žalobce byl ve správním řízení tzv. esenciálním účastníkem ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 správního řádu, neboť se jednalo o jeho právech, respektive o jeho povinnostech. I z toho důvodu je vyloučena aplikace ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu. Podstatné pro danou věc je, že toto ustanovení se týká jen těch účastníků, kterým rozhodnutí nebylo správním orgánem oznámeno, zejména tehdy, pokud správní orgán zcela opomněl doručit rozhodnutí. K této situaci nedošlo, přičemž soud nepopírá, že správní orgán měl doručujícímu správnímu orgánu dát pokyn, aby písemnost po úložní době vložil do schránky žalobce.

Podle názoru soudu v daném případě je nezpochybnitelné, že rozhodnutí bylo doručeno fikcí dne 19. 9. 2010. Nelze pochybovat ani tom, že důvodem k prominutí zmeškání úkonu, respektive k vydání rozhodnutí o neplatnosti doručení rozhodnutí, může být účast na dovolené. Podstatné však je, že tuto žádost je nutné uplatnit v 15 denní lhůtě, k čemuž nedošlo.

Nelze přijmout obhajobu žalobce, že jeho matka mu zapomněla předat obsah schránky a že se o rozhodnutí dověděl fakticky až od policistů dne 23. 11. 2010. V této souvislosti soud připomíná, že nová právní úprava správního řízení zásadně změnila dosavadní pojetí promítnuté do zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, když nadále nepodmiňuje nastoupení fikce doručení lehce zneužitelnou podmínkou, že se adresát písemnosti v místě doručení zdržuje. Na rozdíl od tohoto paternalistického přístupu tím byla posílena zásada, že každý si má svá práva střežit především sám. Podle názoru soudu tato zásada platí i ve vztahu k dalším

osobám, kterým účastník řízení svěřil dohled nad svou schránkou. Žalobce musel počítat s tím, že pokud porušil právní předpis, že mu bude s velkou pravděpodobností uložena sankce. Pokud odcestoval do zahraničí, mohl učinit vhodná opatření, aby zásilku do své dispozice získal. Krom toho v okamžiku jeho návratu domů měl možnost podat žádost o prominutí lhůty. Při pečlivém přístupu proto bylo v jeho silách žalobní lhůtu využít.

Nad rámec uvedeného soud uvádí, že přestože Nejvyšší správní soudu apeluje na to, aby názor o zneužití práva byl vysloven jen výjimečně, je zdejší soud toho názoru, že v posuzovaném případě k zneužití práv ze strany žalobce došlo. Soud je toho názoru, že se nemůže dovolávat chyb ten, kdo je sám způsobil.

Soud nepřehlédl, že v napadeném rozhodnutí odvolací orgán označil za datum doručení den 18. 9. 2010. Ani tato vada však neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pochybení, kterých se správní orgán dopustil v tomto řízení, neměla dopad na procesní práva žalobce, a proto soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Přestože měla žalovaný ve věci úspěch, náklady řízení mu nenáleží.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. února 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová